

да ме питат, някакви юнаци я изиграли в Перник – някаква пародия. Било ужасно представление. И една уважавана персона се възмутила, че може да има такова отношение към Яворов. Такива нелепи ситуации се завъртяха около пиесата. Но последваха и реализации, които са хубави. Понеже стана въпрос за интереса на младото поколение – в НАТФИЗ едно момче и едно момиче, доколкото знам, доста добре са направили пиесата, ще я играят сега на Малкия салон на „Сфумато“. Срещата ми с тях ме накара да вярвам, че съвсем не е загубено това толкова малтретирано от българското училище младо поколение. Бяха изчели всичко. Мисля, че интересът към тоя голям български драматург е жив и се надявам, че ще става по-голям, а не обратното.

Иван Добчев: Свикнали сме някак да се гърчим около тоя проблем, някакъв просветителски синдром от Петко-Славейково време – да слизаме по-близо до народа, по-близо до живота, както казваше Партията, и ако може всички, дори и циганите от махалата, да рецитират Яворов. Това е абсурд, това са глупости и наивности. Спомням си един пример. Навремето, когато работех върху „Антихрист“ на Емилиан Станев, стана нещо дума и той каза, че например в Румъния е точно обратното – между хората, които се занимават с култура, и другите има пропаст и те не слизат при тях, а ги теглят. Ако някой е любопитен, нека дойде в театъра, нека влезе в библиотеката, а не аз да тичам след някого, за да почне той да обича „Хъшове“. Това е голяма тема за „Сфумато“, откакто е създаден. Стоим в един особен дискомфорт. Когато става дума за изкуство, не може да искаме да има тълпи. Стадионите са за Слави Трифонов, за чалга певиците, за Азис. Така е било винаги. Няма защо да си правим илюзии. Имало е някакви стадиони, на които Маяковски е рецитирал стихове, но аз не виждам ефект от това после. В лагерите също е имало много хора.

Пламен Антов: В тази връзка бих повдигнал един въпрос: как се поставя класиката. Ще си позволя едно мое мнение, като театрален зрител. Според мен има начин да се зариби един по-широк кръг зрители със самото поставяне на класиката. Същинският ми въпрос е всъщност за текста и интерпретацията. Тук, сред нас, има режисьори, които са известни именно с авангардните си прочити на класическите текстове. Но сам Яворов в една от своите театрални бележки казва, че в европейските страни театрите са профилирани – един поставя класика, друг – авангардни пиеси, модернистични, трети – булевардни, за масовата публика. Докато тогава в София е имало само един театър и той е трябвало да поставя всичко. Но в момента не е така. В София днес има много театри и според мен е логично да съществува такова профилиране, което е нормално